

доста път, но я видяхме. Видяхме грамадната огнена машина, като страшен огнен змей... Върви по жеза, мъкне пълни вагони и реве, реве страшно тоя огнен змей..

Върнахме се вечерта пребити от път, но горди, че знаем една тайна, която другите още не знаят. Вечеряхме и легнахме да спим. Аз горях от желание да се похваля, какво съм видял, но не знаех как да подхвана,

та хем да се похваля, хем да изплаша слушателите малчугани, хем да не издам тайната си.

Един от малчуганите се разрева за нещо. Аз извиках:

— Реви, реви, нека те чуе змеят, гдето се крие зад Голо бърдо, реве и ходи да граби плачливите деца.

Плачльо замлъкна изведнъж. А баба запита бързо:

— Ама истина, бе синко! Какво е това що реве?... И аз чух едно страшно: тю-ту-у-у-у!.. Страшен рев!..

— Какво е?... Ето това е змеят... Огненият змей,

— отвърнах аз и продължих, — той броди по горите грамаден, страшен, слиза и по селата, бълва огън и дим и пухти, реве!.. Страшно нещо!.. И разправят: където мине, жив човек не оставя. Особено ако чуе деца да плачат...

Всички млъкнаха. Разбрах, че се уплашиха и продължих:

— Крие се из горите, но слиза и по селата, па идвал и насам... Току виж някоя вечер дошел и тука. И както е накрай на града нашата къща, дошел ни на гости.

Млъкнах и стиснах зъби, за да не се изсмея, защото видях, че никога до сега не бях казвал по-страшна приказка. Разбрах че и баба се уплаши, защото и тя млъкна и не ме запита повече... И когато вече се готвех да заспя, чух баба стана, отиде тихо до вратата и я заключи.

Милата баба, уплаши се... Уплаши се тя, която никога от нищо се не плашеше и никога не заключваше